

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXX. ročník

číslo 6/červen 2024

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.30	mládež
Sobota	9–14	Siloe – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Brankou nedobrovolně do Egypta ·	10
Staršovstvo		Baro plalikherav	13
Zápis z 850. schůze 3. 6. 2024	3	Požehnaní bratru Pecharovi	14
Sněhurka a Z trpaslíků	4	Postpesachové zamyšlení	16
Víkendový puťáček ml. dorostu		Svatodušní zamyšlení	17
Dorostový puťáček	6	(z archivu, napsal Luděk Rejchrt)	
(tentokrát starší dorost)		Kontaktní informace, tiráž	19

EDITORIAL

Milí bratři a sestry, vítám vás u červnové Brány!

Tento čas jsem v průběhu let prožívala různě. Dlouhé roky to samozřejmě bylo čekání na letní prázdniny, pak na vysoké škole snad nejvíc stresující období roku, zvláště, když se ty obzvláště těžké zkoušky sešly všechny po letním semestru. Pak se stal červen krásnou předzvěstí léta, kdy jsem si četla na dece v parku s miminkem vedle sebe (ne, že by to vždy bylo tak idylické). Teď čekám zase na prázdniny, ale spíš s obavou, jak to půjde celé léto se dvěma dětmi, když starší nebude chodit do školky.

Pro náš sbor je červen měsícem finišování příprav letních akcí a letos také časem loučení s naším farářem Jardou. O vzpomínkách na jeho působení se můžete dočíst ve dvou článcích na následujících stránkách. Ohlížíme se také za proběhlými dorostovými akcemi a nechybí ani Branka nejen pro děti a další články na zamyšlení.

A my se s Bránou na nějakou dobu loučíme, další číslo bude tradičně až po prázdninách. Ať už vítáte léto s nadšením, máte z něj určité obavy, ležíte ještě v knihách před zkouškou nebo se pro vás na červenec a srpen vlastně žádá změna nechystá, přeji krásný letní čas! Každé životní období má své výzvy i výhody, kéž se je naučíme s pokorou přijímat a s Boží silou překonávat!

Přejeme požehnané léto,

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 850. schůze 3. 6. 2024

Kulatá 850. schůze staršovstva se konala v pondělí 3. 6. 2024. Přítomni byli vyjma Lukáše Drápala všichni. Byla to zároveň poslední schůze, které se jako člen staršovstva účastnil náš farář J. F. Pechar, jelikož v červenci a srpnu jsou prázdniny, kdy se schůze nekonají, a Jardovi služba v našem sboru končí ke konci srpna.

Poslední schůzí byla též pro Marii Procházkovou, která se ze zdravotních důvodů rozhodla na pozici ve staršovstvu rezignovat. Na její místo nastoupí první náhradnice Alena Heřmanová, kterou jsme rovnou v pondělí mezi sebou uvítali. Marii i Jardovi moc děkujeme za vše.

Probírali jsme přípravu voleb sestry Hájkové dočasnou kazatelkou našeho sboru. Pokud synodní rada vydá včas pokyn k volbě, mohou se tyto volby konat již v neděli 9. 6.

Následovala volba dozorčí rady SCPS. Volilo se celkem devět řádných členů a dva náhradníci. Volba byla tajná s těmito výsledky: všichni navržení kandidáti získali 9 hlasů a jako náhradníci byli zvoleni Daniela Hamrová první náhradnice, Linda Šormová-Melicharová druhá náhradnice.

Společenství Siloe, které u nás v kostele první a třetí neděli nabízí pomoc bezdomovcům, nás požádalo o možnost své klienty sprchovat na dvorku či v blízkém okolí. Dovolili jsme jim připojit se na vodu, ale sprchovat se musí na louce mimo prostor kostela.

Dále jsme se zabírali řadou provozních věcí jako zhodnocení proběhlých akcí dorostu a odrostu, zprávou o brigádě, ale i tím, co nás v nejbližší době čeká. Například příprava nátěru kostela i Evenu, sborová dovolená, obsazení služeb na prázdniny, rozlučková neděle 16. 6. a řada dalších věcí.

Na závěr schůze jsme se znovu vrátili k návštěvě zástupců synodní rady u nás v kostele a na základě podnětu člena sboru jsme se dohodli ještě jednou oslovit synodní radu s žádostí o další schůzku u nás v Braníku. Diskuze se týkala i různých postojů členů sboru k aktuálním či znovu připomenutým událostem a důležité úloze staršovstva přispívat k vzájemnému pochopení a smíření.

Schůzi jsme zakončili písní a modlitbou kolem půl desáté.

zapsal Lubor Kolář

SNĚHURKA A Z TRPASLÍKŮ

Víkendový puťáček mladšího dorostu

O víkendu na přelomu května a června proběhla výprava mladšího dorostu. Výpravy se zúčastnili pouze tři trpaslíci, velmi stateční trpaslíci. Kromě boje proti hloupým kokosům, Fujškroutovi a Jeleně Pesové museli totiž při pomoci Sněhurce překonávat i nadměru deštivé počasí. Během ducháčků jsme si povídali o biblických trpaslících neboli o lidech, které Bůh povolal v době, kdy byli ještě malí a připadali sobě a někdy i svému okolí jako trpaslíci. (Samuel, David, děvčátko z příběhu o Naamanovi, Jeremiáš.) To by bylo vše k těm nudným obecným informacím, dále vám přeji příjemné počtení výpravových perliček společně s komentáři:

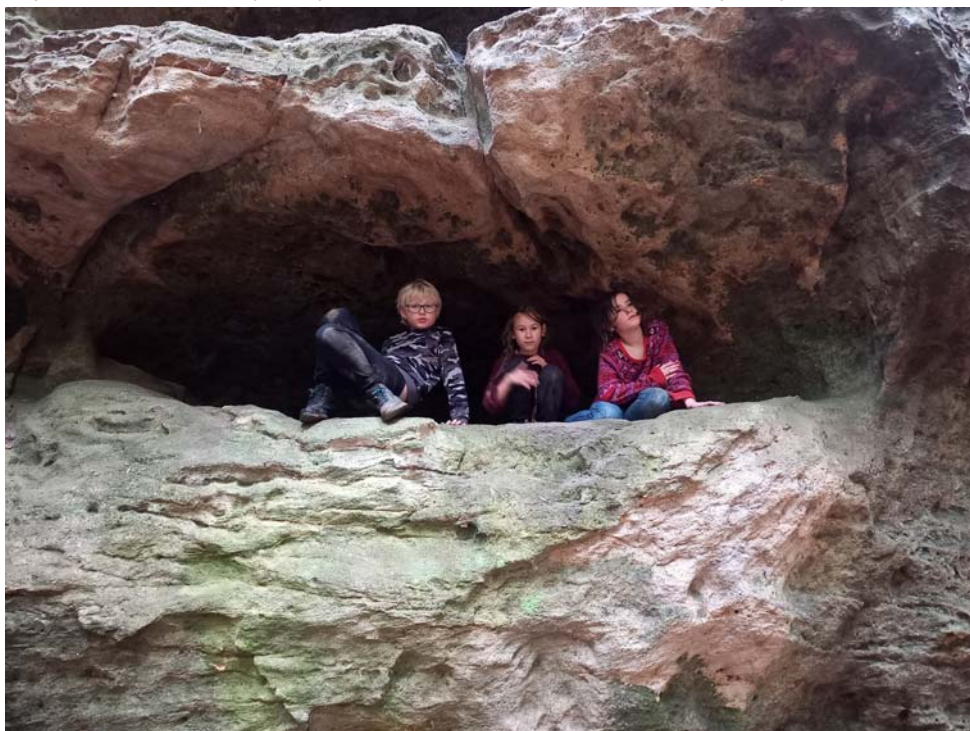
Pátek večer: Žofka prohlásila: „Vedoucí mě nemilosrdně táhli do kopce, kvůli pitomému červenému křížku na kameni. Však já jim to osladím!“ Vedoucí namí-

tají, že kromě červeného křížku na kameni byl na kopci i nádherný výhled, a také přiznávají, že Žofčina pomsta byla vpravdě hořkosladká, neboť (opět) rozbila táborový program tím, že všechny přesvědčila o tom, že nejhoršího záporáka nebudeme vyhánět, ale budeme na něj hodní a on nám vydá Sněhurku po dobrém. Člověk potom vážně neví, jestli má mít radost, nebo se zlobit.

Tonička namítá, že ona šla do kopce rozhodně lépe než Žofka, a také se víc slušně rozmázla v blátě. Byť se nás toho dne válelo v blátě mnohem víc. Přestože se Šimon chození nevyhýbá, podotýká, že by radši letěl. Vedoucí byli rádi za hezké výhledy a měli radost z teplého čaje. Ale ani s čajem a ve spacáčku nemůžeme odsouhlasit, že je dětské prohlášení: „Nedvězí je Medvědín“ pravdivé.

Sobota ráno: Během balení i snídaně je člověk vždy svědkem nějakých zvláštních situací... „Žofko, přestaň prosím mlátit Toniččinou hlavou do kamene...“ Tonička odpovídá: „Ale mně je to příjemný.“ Když se do kaše přidá vitamín cukr, je třeba pak ešus umýt o to důsledněji, proto mě trochu vyvedlo z míry, když mi děvčata přímo před očima vytrhla mnou vyhlídnutý trs mokré trávy, který se na mytí hodil přímo perfektně.

Sobota dopoledne: Od kokosů jsme chtěli zjistit jen to, kam šla Sněhurka, ale s kokosy nebyla snadná domluva... „Ó vaše kokosovitosti, co je to do háje Fujškrout? Kéž nikdy nevyschne vaše dužina.“ Na otázku, jak vypadalo *to něco*

podivného, co kokosi viděli, odpověděli: „Úplně fujky hnujky,“ což nám moc nepomohlo vytvořit si představu, ani to nepomohlo při hledání Sněhurky.

Sobota odpoledne: Děti mají modré rty, ale naštěstí je to spíše z po jídání borůvek než z toho, že by jim byla zima. Ve sběru borůvek byly děti tak vytrvalé, že jsme ve skalním bytě dokonce mohli uvařit pár lžic borůvkové marmelády. Pak už ale bylo na čase vyhnat Jelenu Pesovou (Šimonovi stále vrtá hlavou, proč nám Jelena rozumí, když je zvíře), která nesnáší uklizeno a prý ani není tak hnusná.

Neděle: Při procházení pohádkovým dolem se ozývalo volání: „Koukejte, hezké šutry! Hezké šutry!“ Na závěr bych ještě zmínila Žofčino prohlášení, že je líná a leží si za tím, což vzhledem k tomu, že jsme stihli autobus domů, nebyl problém.

Děkujeme rodičům za odvalu dětí poslat a za vzorné zabalení dětských batohů, vedoucím (Alence, Metodějovi, mně i Zdiše) za věnovaný čas a energii, Bohu za ochranu a vám za přímluvné modlitby, protože jinak by to vážně nešlo.

Hana Bedrníková

DOROSTOVÝ PUŤÁČEK

O víkendu 31. 5. – 2. 6. proběhl v oblasti Posázaví puťáček velkého dorostu. Téma bylo Červený trpaslík, a tak jsme společně s panem Rimmerem, kterého naprosto přesvědčivě ztvárnil Kuba Cihelna, již ve vlaku skládali znalostní zkoušku jak z astrofyziky, tak i ze znalosti lodi Červený trpaslík. Všichni jsme prošli a dostali své

role, hodnosti nebo jak to říct. Rimmer se sice nestal důstojníkem, jak chtěl, ale spokojil se s druhým technikem. U nás ostatních byly hodnosti všelijaké, od popeláře přes šéfkuchaře a pilota menších plavidel až k navigačnímu a lékařskému důstojníkovu a prvnímú technikovi. Z vlaku jsme vystoupili v Prosečnici, kde našeho průvodce Davida Listera zavolal kapitán Hollister na kapitánský můstek. Tak jsme se vydali na osmikilometrovou pouť napříč celou lodí (resp. Vlčí roklí na Panskou skálu). Kapitán nás následně poslal do stáže a probral nás palubní počítač Holly o 3 000 000 let později.

Jak nám počítač sdělil, všichni ostatní členové posádky zemřeli. Dave Lister se ještě párkrát ujistil, zda to je pravda, a nakonec nám nezbylo nic jiného než odejít a vydat se na pouť směrem k Zemi. Kvůli nepřízni počasí jsme ale nakonec změnili plány a zaparkovali ve víscce Krhanice, kde bydlí jistě všem známá rodina Zvánovcových. Tam jsme se usušili, jenže uprostřed poledního klidu nám Holly řekl o nepřátelské formě života na palubě, ze které se nakonec vyklubal polymorf, který může vypadat jakkoli a jako cokoli. Hon na polymorfa trval až do pozdního večera toho dne. Mezitím byly i další hry, např. těžba minerálů. Den jsme zakončili opékáním burřtů, ale bohužel jsme se také museli rozloučit s Viky, která nás opustila kvůli balení na školu v přírodě.

Poslední den jsme začali poněkud dříve, než nám bylo milé – už v 5:40. Čaj nás ale postavil na nohy dost na to, abychom stihli vlak směr Čerčany. Navíc

jsme se oproti minulé noci probudili do slunného počasí. V Čerčanech jsme přestoupili na jiný vlak, ze kterého jsme vystoupili v Senohrabech. Odtamtud nás autobus odvezl až na náměstí v Ondřejově. Pak už jen pár minut pěšky a byli jsme tam – v Astronomickém ústavu Akademie věd, kde se mimo jiné nachází největší teleskop v ČR. Tam zrovna čirou náhodou Holly uvidí předmět, který ale kvůli nedokonalé technice na palubě nedokáže určit. Navrhne přistát na planetě s lepším teleskopem. A tak jsme vyrazili na prohlídku hvězdárny. Obrteleskop jsme viděli, navštívili jsme i dvě historické kupole. Menšími dalekohledy jsme pozorovali mouchy na věžičce a šišky na stromech. Pak jsme se naobědvali, jenže v nejlepším začlo pršet. Vyklubala se z toho taková bouřka, že jsme byli promoklí na kost, než jsme se dostali do Senohrab. Tam Holly zjistil, že onen předmět je neutronová hvězda. Šli jsme tedy do stáze, aby se nám nic nestalo. Ještě jsme se rozdělili na Pražáky a Nepražáky, rozloučili se a bylo dokonáno.

Daniela Slabá

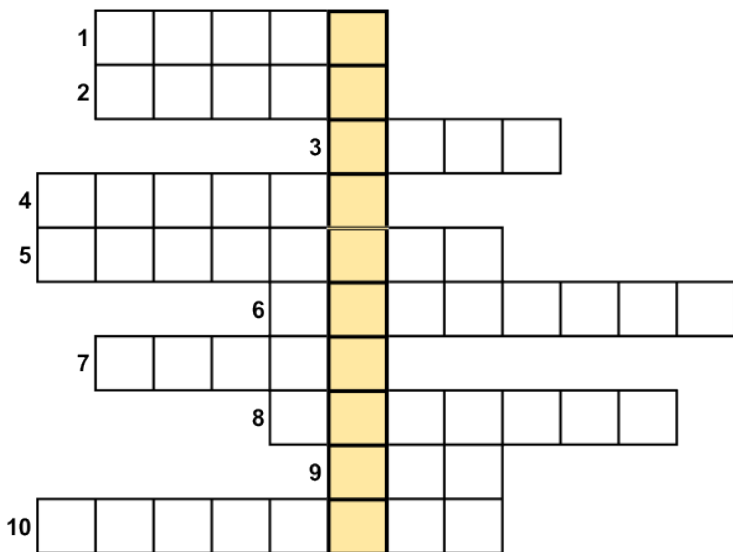

BRANKOU NEDOBROVOLNĚ DO EGYPTA

Milí čtenáři Branky,

minulý měsíc jsme si na nedělkách i při rodinných bohoslužbách povídali o Josefovi. Mám Josefa ráda, je to pro mě takový Mirek Dušín Starého zákona. (Kdo neznáte Mirka Dušína, přečtěte si Rychlé šípy. To je rozkaz. ☺) Není toho mnoho, co by se Josefovi dalo vyčíst. (Někdo by snad mohl podotknout, že se moc chlubil svými sny nebo že přinášel otci zprávy o zlých věcech, které dělali jeho bratři, ale ani to mi nepřijde tak jednoznačně špatné.) Ale každopádně, jak říká pan Blahoš z výtopny (kdo neznáte pana Blahoše, přečtěte si Pohádky o mašinkách, jasné?), na zlé věci člověk nemá být zvědavý, zato na ty dobré není nikdy zvědavý dost. A zatímco v některých příbězích se hledají těžko a příkladů je v nich víc odstrašujících než následováníhodných, tady to tak rozhodně není. Byl pracovitý, nepodváděl, dobře využíval svůj talent... I když neměl supersílu jako Hulk nebo Superman ani supervybavení jako Ironman nebo Batman, je Josef opravdový superhrdina, Safanat Paneach, Zachránce světa. Tak si z něho vezměme příklad. A začněme po té dobré, josefovské cestě klidně malými krůčky: jak nejlépe dokážeme plnit poctivě svoje úkoly, neremcat a nenechat se zlákat k tomu, co je zakázané. A Hospodin bude s námi a _____ (tajenka) v nás i skrze nás udělá zázraky.

LEGENDA:

- 1) Josefův otec, mladší syn Izáka.
- 2) Vládce Egypta, kterému Josef vyložil sny o kravách a klasech obilí.
- 3) Doplňte konec písne Ludka Rejchrt: „Bůh vše vedl. Já tu byl, abyste vy _____.“
- 4) Kam zavřeli Josefa poté, co ho krivě obvinila manželka jeho pána?
- 5) Josefův bratr, u kterého ve vaku našli stříbrný pohár.
- 6) Kam Josefa hodili bratři, když se ho chtěli zbavit?
- 7) Josefova matka.
- 8) Egyptský velitel tělesné stráže, který koupil Josefa.
- 9) Jákobovi synové nenávistně řekli o svém bratru Josefovi: „Hle, mistr _ _ _ sem přichází! Pojďte, zabijme ho.“
- 10) Josef svým bratrům _____, že ho prodali do otroctví.

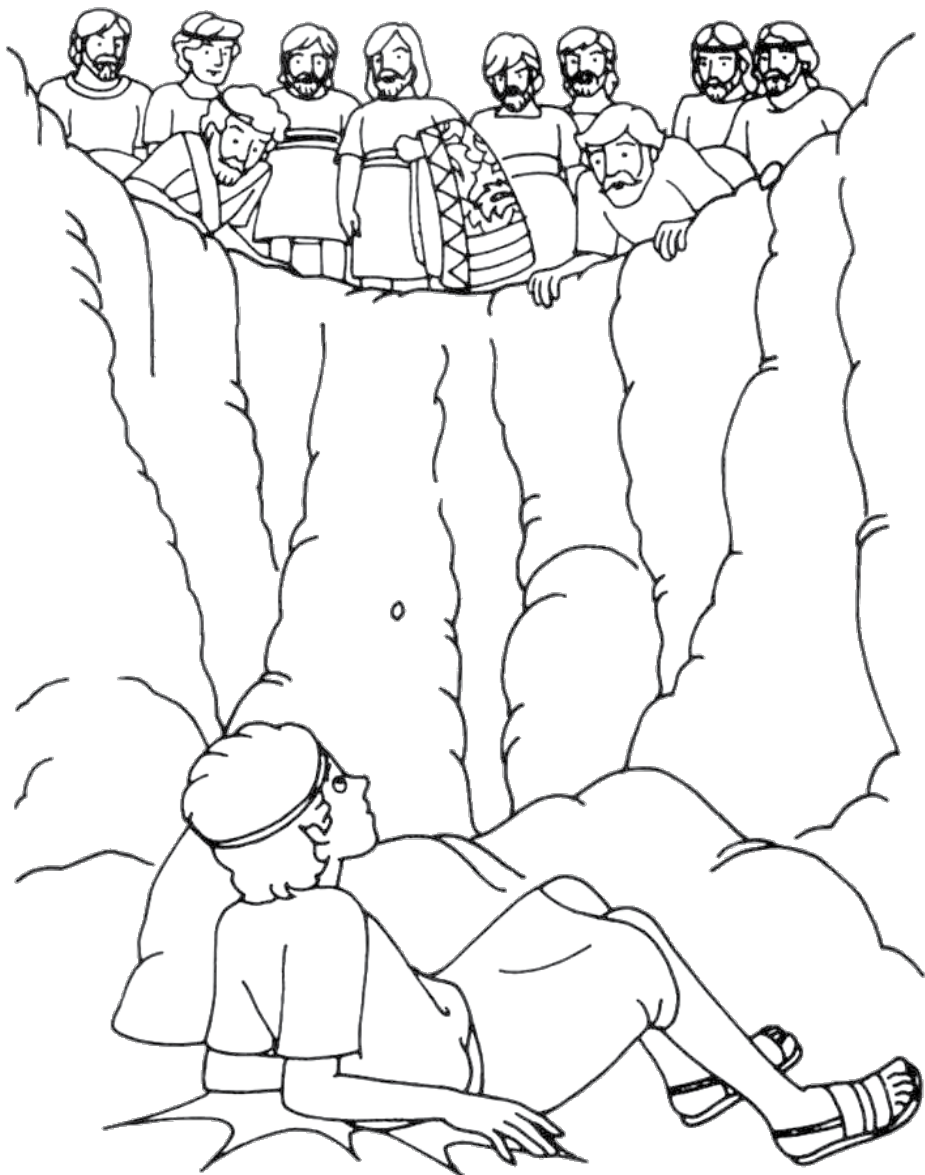
Bratři na něho žárlili

Ponechme stranou, že existuje zdravá žárlivost, že Bůh je „Bůh žárlivě milující“, a zaměříme se na onu ničivou, sžíravou lidskou vášeň. Jistě je to těžké, když je někdo jiný milovanější. Je to (dá se říct) lidské, že bratři Josefa nenáviděli. Pro tu pestře tkanou suknici, pro jeho sny, pro jeho slova... Tak závist a žárlivost funguje. Už nevidím, co mám já, vidím jen to, že „on“ má víc. Ten (možná neprávem) víc milovaný přestává být bratrem a stává se nepřitelem. Všechno na něm je tak strašně k zlosti. Srdce přetéká záští a není v něm místo pro slitování. „Pojďte, zabijme ho.“

Ale je i jiná cesta. Byť to třeba není fér být ten méně oblíbený. Josefův bratr Juda nám budiž příkladem. Když hrozí, že Benjamín bude muset zůstat v Egyptě jako otrok, říká: „Co teď, až přijdu k svému otci, a chlapec, na němž lpí celou svou duší, s námi nebude? Jakmile spatří, že chlapec s námi není, umře... Jak bych mohl k svému otci přijít, kdyby chlapec nebyl se mnou? Což bych se mohl dívat na utrpení, které by mého otce postihlo?“ To je jiný Juda než ten, který spolu s ostatním poslal otci Josefovu zakrvácenou suknici se vzkazem: „Dobře se na ni podívej. Není tvého syna?“ Nežárlí, že má otec Benjamína radši. Má s otcem soucit a nabízí vlastní život výměnou za bratrův. To je Kristova cesta. Jak říká Karel Satoria, cesta lásky je cestou kříže. Žijeme v nedokonalém světě a sami jsme nedokonalí, tma kolem nás i v nás hrozí, že nás pohltí. Když žárlivost pohltila bratry, byli tvrdí, bezcitní a „tmu v duši měli“. Ale noc nemá poslední slovo. To je veliká a úžasná a skoro neuvěřitelná _____ (tajenka), že „Bůh z tmy světlo povolává“. V srdci bratrů se rodí lítost nad zlým činem. A z beznaděje otroctví a z temné vězeňské kobky vychází Josef zářící jako slunce a zachrání nejen své bratry, zachrání celý svět. Vždyť z Judova potomstva jednou vzejde ten, jehož budou poslouchat lidská pokolení.

A tak tedy: chybovat je lidské. Jako lidé jsme vystaveni mnohým pokušením. Žárlivost, závist a zášť jsou přirozené lidské reakce. Ale nezarmucujme Ducha Svätého Božího, jímž jsme byli zapečetěni ke dni vykoupění. „*Hněvejte se, a nehřešte;“ slunce at’ nezapadá nad vašim hněvem. Nedávejte místo Ďáblu.* (Ef 4,26–27)

Alžběta Slabá

BARO PLALIKHERAV

Byla sobota a už ani nevím proč, cestou na autobus do práce jsem si začal broukat písničku Surrexit Dominus vēre. Víte, kdyby to bylo v jednu z velikonočních nedělí, ani bych se tomu nedivil. Ale skoro měsíc po Velikonocích a ještě v sobotu? To je divné. Nemyslíte?

Surrexit Dominus vēre, broukal jsem si, a marně přemýšlel, jak přeložit první slovo. Surrexit, surrexit, surrexit? Jak by se jen dalo přeložit? Šrotovalo mi hlavě. Zkoušku z latiny jsem měl před deseti lety, ale z pořekadla in vino veritas jsem si vzpomněl, že vēre je pravda a Dominus je Pán. Když ale Něco jako by mi říkalo, že ono slovo toho latinského kánonu by mohlo mít něco společného s řeckým anastasis, což se překládá vzkříšení.

Inu což. Přestože vím, jak jsou standardní překladače v mobilu nespolehlivé, přeci jen jsem je zadal do překladače a ejhle, Surrexit v překladu opravdu znamená povstat – vzkříšení.

Ale zkuste v onom nebo i jiném překladači najít slovní spojení Baro plalikherav? To prostě nejde!? Ani věhlasný internetový vyhledávač Google toto slovní spojení nezná. Ale dokonce ani ještě věhlasnější Deepl jej taky nezná.

Leda – ledaže byste měli romsko-český slovník. Z něj se nejeden dozví, že Baro je velký a plalikherav děkuji.

Baro plalikherav – děkuji mnohokrát. Dvě kouzelná slůvka, která nám rodiče vtloukali do hlavy, a my jsme nevěděli proč. Dnes to už možná víme, stejně jako víme, proč Ježíš od oněch deseti malomocných, které uzdravil, očekával alespoň ono todá, plalikherav, nebo děkuji (Lk 17,18). Ale pouze jeden, jakmile zjistil, že je uzdraven, vrátil se Ježíši poděkovat.

Baro plalikherav!!! Todá ravá!!! No prostě slovo děkuji mi v tento čas přijde na místě. A tak děkuji Bohu svému. Ne protože bych musel, ale protože chci. A že mám za co děkovat!

Za jeho vedení mým životem díky rodičům Slámovým, díky mé bývalé manželce Zuzce a jistě ne v poslední řadě Jardovi Pecharovi.

Ti všichni mi byli velkou oporou. Slámovi, kteří mě seznámili s Bohem a tím i přivedli k víře, Zuzka, která, aniž by to věděla, se stala Božím nástrojem a směrovkou, kudy mám jít. A Jarda? Na Jardových kázáních jsem duchovně vyrostl. Skrze jeho biblický výklad – Slovo toho, kterýž jest, se mi otevřely oči a začal jsem vidět a vnímat to, co jsem dříve neviděl ani nevnímal. Stál při mně stejně, jako sám Nejvyšší.

Todá ravá Jarda! Todá ravá a Bůh Tvých otců – Abrahama, Izáka a Jákoba, ale i Tvůj Bůh-HOSPODIN

ať Ti žehná a hlídá Tě!

Ať rozjasní nad Tebou svou tvář a je Ti milostiv.

Ať Tě Hospodin nese na své tváři a snáší na Tebe svůj pokoj „šalom“.

Tak poznamenej Tebe Hospodin svým jménem a žehnej Tobě i celé Tvé rodině.

Pavel Sivák

POŽEHNÁNÍ BRATRU PECHAROVI

Milý bratře Pechare,

ať Tě Pán Bůh doprovází svým požehnáním.

Náš sbor již po několik desetiletí patří mezi vyhledávané sbory, kde se všichni cítí velmi dobře. Nejde jen o zásluhu nás členů sboru, ale především o sílu Boží přítomnosti, předkládané nám bratrem farářem Jaroslavem Pecharem.

Dobrá pověst Braníka byla a je známa i za hranicemi Prahy. Jsem proto velmi rád, že jsem se po přestěhování do Prahy stal se svou rodinou jeho částí. Měl jsem možnost s velkým zaujetím poslouchat výborného teologa bratra faráře Ludka Rejchrtu, dokonce řadu let s ním jako kurátor spolupracovat. Velice jsem si vážil jeho rozhledu. Když se zdálo, že by ke zvládnutí své náročné role potřeboval jako pomocníka druhého faráře, řekl mi: „Dovedl bych si to představit s Jardou Pecharem.“ Nakonec z tohoto záměru sešlo, ale po několika letech, když se bratr Rejchrt rozhodl odejít do důchodu, jméno jeho bývalého mládežníka opět padlo.

Případá mi to jako dnes, když jsem se tehdy z pověření staršovstva vydal do Strmilova, abych bratru farářovi Jaroslavu Pecharovi nabídl kandidaturu na faráře našeho sboru, ve kterém on sám našel svoji víru, aktivně se podílel na činnosti mládeže a byl úspěšným studentem Evangelické teologické fakulty. Cítil jsem určité obavy, jak moje schůzka s ním dopadne. Na druhou stranu jsem věřil, že právě jeho minulé pouto s naším sborem bude mít pozitivní vliv na jeho rozhodnutí. Díky Bohu, zvítězila kladná varianta a já jsem se vracel do Prahy s úspěšnou misí.

Od samého počátku působení bratra Pechara v Braníku se naplnila předvídavost bratra Rejchrtu. Jím vysoko nastavenou laťku se podařilo udržet. Několik členů sboru, kteří byli úzce navázáni na bratra Rejchrtu, sice odešlo, ale v Braníku se začali postupně objevovat noví bratři a sestry a sbor pod vedením bratra Pechara opět rosl.

Oproti svému předchůdci bratr Pechar s sebou přinesl svůj způsob vyjadřování. Jeho kázání, biblická zamyšlení i modlitby nebyly jen znakem dobrého studenta teologie, ale vycházely z jeho nitra, z jeho srdce. Svými důkladnými výklady Božího slova dokázal posluchače natolik upoutat, že každý z nás si mohl odnést posilu ve své víře do dalších dnů a do reality vlastního náročného života. Při biblických hodinách vždy velmi dobře skloubil probíraný biblický příběh s historií i zeměpisným obrazem.

Samostatnou kapitolou v jeho duchovenské práci jsou Jardovy rodinné neděle. Svými až někdy překvapivými nápady dokáže zapojit do vyprávěného děje nejen děti, ale někdy i dospělé. Jen jemu vlastním, srdečným přístupem si děti získal k velké pozornosti a ke spolupráci. Rodinné neděle se tak staly pro celý sbor radostným zvěstováním evangelia. Navíc, pro ty z nás, kteří touží po tradičním způsobu bohoslužeb, se rozhodl – opět díky své pracovitosti a obětavosti – vykonávat ještě nedělní odpolední bohoslužby na Barrandově.

Všestranné nadání prokázal Jaroslav nejen výborným hraním na kytaru, ale i praktickým využitím moderní technologie IT. Tu velmi dobře uplatnil zejména v nepříznivé době covidu. Abychom nemuseli strádat, zavedl permanentní online vysílání bohoslužeb i biblických hodin. Obětavost především! Online přenosy se pak rozšířily v dalších sborech.

Bezprostřední vystupování a velmi komunikativní přístup a charisma bratra Pechara vedly u mnoha členů sboru ke zrodu blízkého přátelství, kamarádství, což s sebou přineslo i tykání. Nic to však nezměnilo, Jarďa zůstal tím, koho si vážíme jako oddaného Božího služebníka.

Samozřejmě, že se těžko najde jedinec, který se vždy zalíbí nám všem. Proto bychom měli v situaci, kdy se setkáme s nějakým lidským selháním, především sami se postavit před vlastní zrcadlo a ptát se sebe sama – dokážu své selhání veřejně přiznat, vyslovit lítost, omluvit se a požádat o odpuštění?

Uplynulo 15 let, které si Jarďa stanovil jako dobu působení

v Braníku. Ihned po zveřejnění jeho záměru jsem s ním vedl dlouhý rozhovor. On byl ovšem tak zcela upřímný a srdečný, že jsem jeho rozumné a smysluplné argumenty nakonec přijal.

Buďme vděčni bratru Rejchrtovi, ale především Pánu Bohu, že jsme zde měli bratra faráře Jaroslava Pechara jako skromného a pokorného pastýře. Nezbyvá nám než mu upřímně a od srdce poděkovat za vše, co pro sbor a pro každého z nás udělal, čím nás obohatil, povzbudil a posilnil.

Milý Jardo, dovoluji si nejen za sebe, za svoji rodinu, ale věřím, že i za drtivou většinu členů našeho sboru vyjádřit Ti vřelé díky za Tvoji věrnou službu. A k tomu přidávám přání, aby Tě Pán Bůh nadále provázel svým požehnáním na Tvé další cestě jako Jeho pastýře, abys úspěšně zvládal všechny překážky až do vítězného konce.

Pavel Novotný a Petr Bísek

POSTPESACHOVÉ ZAMYŠLENÍ

Čteme-li kdekoliv v Písmu „*I stalo se ke mně slovo Hospodina zástupů*“, pak nás tento výrok nikterak nepřekvapí. Dostane-li se nám ale na sociální síť vzkaz tohoto znění: „*Ať se vrátí domů. Každý by měl být doma...*“, a ještě v originálním znění, je to opravdu důvod k zamyšlení. Obzvláště, přijde-li na sklonku velikonočního období. A tak si říkám, že *čím déle se s ním znám, tím víc mě nepřestává udivovat.*

„*Ať se vrátí domů. Každý by měl být doma. Příští rok... Požehnaný Pesach všem.*“ No, co byste si mysleli o tomto vzkazu v tomto úplném znění?

Jak ale říkám. *Čím déle se s ním znám, tím víc mě nepřestává udivovat!* Tu a tam mne při psaní kázání donutí otočit papír, aby mi dal plně porozumět tomu, co mi chce říct, a v čase covidu mi nechává posílat posilující texty s výkladem, abych nezapochoyboval, že o mně ví. A když přece jen někdy zapochoybuju a nevím jak dál, a že se to stává dost často, připomene mi žalmistova slova: „*Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc?*“ (121,1).

Připomene mi lid Izraele, který při své cestě z Egypta do země zaslíbené, tedy domů, jednou klopýtł až tak, že musel vzhlížet k hadu, kterého Bůh vyvýšil na poušti, aby stejně jako náš žalmista poznal, nebo si spíše jen připomněl, že „*Pomoc... přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi.*“ (121,2).

Inu, lidský život věru není žádná procházka růžovou zahradou a nejedna na ní nejednou klopýtne. Tu a tam přehlédne dopravní značení, tu a tam jej zláká

mámvé vábení, kterému prostě neodolá; ale jen proto, aby jej pochopitelně pouze prozkoumal. To dá přece rozum, ne? A nám se z Pavlova prvního listu do Tesaloniky „*Všeho zkuste; což dobrého jest, toho se držte*“ (1. Tesalonickým 5,21), může zdát, jako by své bratry, a pochopitelně i sestry nabádal k takovému počínání, jak můžeme číst v kralickém znění. Ale opak je pravdou.

Pavel nikomu z tesalonických nebrání, aby si vyslechl všechna ta vábivá volání a třeba i na chvíli je i vyzkoušel, ale současně radí *toho dobrého se držte*. Jinými slovy, abychom všem těm lákavým voláním, stejně jako náš žalmista odolali a vrátili se zpět na původní cestu Domů.

Vzpomínám si, kolikrát jsem slyšel ty velmi „moudré“ rady, co mám udělat, když... Ale Pavel takové rady k cestě Domů nedává, poněvadž sám moc dobře ví, kterou cestou šel.

Ne, že by ta cesta byla špatná. To rozhodně ne! Vždyť ukazovala k poslušnosti Zákona Pána pánů. Ale stejně jako je tomu i dnes, že příchodem jednoho člověka do úřadu se mění nejrůznější podmínky, stejně tak se i příchodem Syna člověka, jeho učením, ukřižováním, vzkříšením, nanebevzetím a sesláním Ducha svatého změnily podmínky k možnosti dostat se Domů.

Abych byl konkrétní. Na té naší cestě přibyla jedna směrovka ukazující ke vzkříšenému Kristu. A kdyby se někdo přece jen..., Domů se nedostane, protože jediným klíčem ke vstupním dveřím je sám Vzkříšený.

Vzkříšený, který, jsa Pán pánů a Král králů, nepřestává volat: „**AŽ SE VRÁTÍ DOMŮ. KAŽDÝ BY MĚL BÝT DOMA.**“

Požehnaný čas
Pavel Sivák

SVATODUŠNÍ ZAMYŠLENÍ

Když se probírám dřívějšími čísly Brány, našla jsem velice pěkné Svatodušní zamyšlení faráře Ludka Rejcherta z roku 2000, o které se s vámi chci podělit.

Jarka Pecharová

O Duchu svatém má leckterý křesťan představu, že to je „něco“, jakási boží energie, která se v církvi objevuje v mezních situacích. Musím nesouhlasit: Duch svatý je „Někdo“, tedy osoba. Energie přece nemůže utěšovat, napomínat, při-

mlouvat se, či uvádět ve „všelikou pravdu“, jak to čteme v evangeliu. Duch svatý je však osoba z celé svaté Trojice nejméně uchopitelná jakoukoli naší rozumovou či poznávací kategorií. Však pán Ježíš o něm mluví v souvislosti s vanutím větru: „Vítř vane kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ (J 3,8)

Přesto Duch svatý je tím, který jedná a působí v životě křesťana. Jestliže o našem Pánu Ježíši Kristu vyznáváme, že „byl počat z Ducha svatého“, pak jakási analogie se nabízí i při „početí“ naší víry: tu nemáme ze sebe, ze svého náboženského založení. Její skutečný počátek je v Duchu svatém. Je to prostě jeho „zásluha“, div jeho moci, že my hrdopýškové a paličáci pokorně nad sebou uznáváme Pána Krista jako poslední autoritu. Reformátor Martin Luther to geniálně prostými slovy, které vydají za celé knihovny „duchovní literatury“, vyjádřil ve svém Mešním katechismu: „Věřím, že můj rozum a mé síly nestačí, abych v Ježíše Krista svého Pána, uvěřil a mohl k němu přijít, ale že Duch svatý mě skrze evangelium povolal, svými dary osvětil a v pravé víře posvětil a utvrdil. Stejně tak povolává, shromažďuje, osvěcuje, posvěcuje a v jediné pravé víře v Ježíše Krista utvrzuje všecku křesťanskou církev na zemi.“

Prostě je to tak: bez Ducha svatého bych nikdy neuvěřil a bez něho by se celá církev už dávno rozpadla v nejrůznějších názorových odlišnostech a „módních trendech“. Ale ten mocný „Někdo“, který se nedá spoutat a je svobodný jako vítr, nás utvrzuje nikoliv v našich názorech a pravdičkách, ale „v jediné pravé víře v Ježíše Krista“. Stále znova nad tím žasnu. Bez Ducha svatého si ostatně nedokážu představit, že je vůbec možné v dnešní postmoderní době, aby kázání evangelia v mém ubohém provedení zasáhlo tak odlišné posluchače, kteří se shromažďují branickým sboru. A přece se to děje – Bohu díky.

Duchu svatý, Utěšiteli a Přímluvce, jaká je to úleva vědět, že Ty sám jsi převzal poslední zodpovědnost za působení dobré zprávy v lidském srdci!

Luděk Rejchrt

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 739 244 833, 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

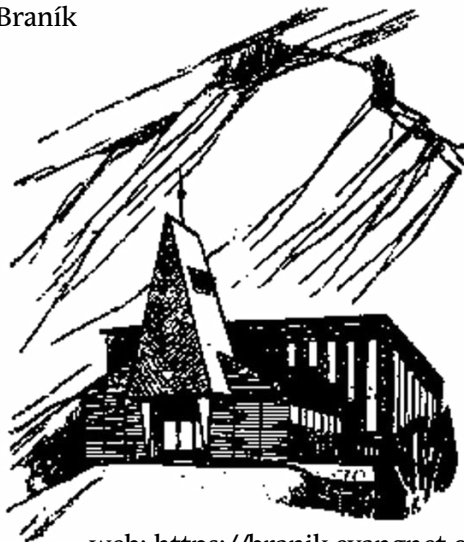
555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXX. ročník, číslo 6/červen 2024

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

Sněhurka a Z trpaslíků – více se dočtete na straně 4.